

Πραγματικά μου φάνηκε πολύ δύσκολο να γράψω αυτό το review. Άκουσα και ξανάκουσα δεκάδες φορές το album. Όχι όμως γιατί είχα δεύτερη σκέψη για το αν το “Eat the Elephant” είναι καλό ή όχι. Το album δεν είναι καλό (αυτή είναι η φυσικά η δική μου γνώμη) -και αν είσαι από αυτούς που σου άρεσε και θέλεις να συμφωνούμε ντε και καλά, μπορείς να μην ασχοληθείς άλλο με το παρόν κείμενο- αλλά γιατί δεν μου αρέσει ο τρόπος που απαξιώνουμε βιαστικά πια, κάθε τι.

Γενικά θεωρώ τον Maynard James Keenan έναν πολύ ταλαντούχο και πληθωρικό καλλιτέχνη. Τόσο οι δουλειές του με τους A Perfect Circle στις αρχές των 00s, όσο και αυτές με το βασικό του όχημα, τους Tool κατέχουν μια πολύ ιδιαίτερη θέση στα αγαπημένα μου album. Δεν μπορώ ωστόσο να μην αναγνωρίσω πως είναι επίσης και μεγάλος υπερόπτης. Πιστεύω πως ο τρόπος που δισκογραφεί αλλά κυρίως που αντιμετωπίζει το κοινό, με τις διάφορες δηλώσεις που κρατούν το κοινό σε αναμονή αλλά κυρίως οι τεράστιες αποστάσεις ανάμεσα στα albums, δείχνουν μεγάλη αλαζονεία. Το “Eat the Elephant” έρχεται ουσιαστικά 15 χρόνια μετά το “Thirteen Step” του 2003 και 14 μετά το “eMotive” (2004), αν και το τελευταίο είχε κυρίως διασκευές. Αντίστοιχα οι Tool έχουν να κυκλοφορήσουν album από το 2006. Ο Maynard James Keenan φαίνεται να απαξιώνει πλήρως τη λέξη momentum, και νομίζω πως εν έτη 2018 οι A Perfect Circle (και πολύ πιθανόν και οι Tool), το έχουν χάσει.

Διάβασα πολλά για το νέο τους πόνημα. Ωστόσο αυτό που με παραξενεύει ιδιαίτερα είναι πως υπάρχουν απόψεις που θεωρούν πως το “Eat the Elephant” είναι προοδευτικό ή ακόμα και ριζοσπαστικό!! Πως ανανεώνει το alternative rock κτλ...

Αλήθεια πιστεύω πως όχι απλά δεν προσφέρει κάτι καινούργιο αλλά αντίθετα δίνει μια ακόμα κλωτσιά στο σαπισμένο κουφάρι αυτού που ονομάζουμε (alternative) rock σήμερα (ούτως ή άλλως, ο όρος Rock εδώ και καιρό, μυρίζει συντήρηση). Αν πραγματικά κάποιος μπορεί να βρεθεί σήμερα, κάτι από το νεύρο και τον χαρακτήρα που αυτή η μουσική είχε, τότε ίσως θα πρέπει να το ψάξουμε στο underground και να μην περιμένουμε από τις εταιρείες να το αναδείξουν, όπως έκαναν στα 90s, καθώς δεν φαίνεται πιθανό να το ξανακάνουν. Όπως και να έχει οι A Perfect Circle σίγουρα δεν ανανεώνουν αυτόν τον ήχο. Ποτέ βέβαια δεν ήταν ένα πολύ προοδευτικό σχήμα αλλά και πάλι φαίνεται πως τα 15 χρόνια που πέρασαν δεν τους επηρέασαν καθόλου. Το ημερολόγιο δείχνει 2018 και οι A Perfect Circle μοιάζουν να βρίσκονται ακριβώς εκεί που το άφησαν. Δεν θα μου φαινόταν καθόλου περιεργό αν αυτό το album είχε κυκλοφορήσει το 2005.

Το album έχει κάποιες καλές στιγμές. Στιγμές που σίγουρα οι φανατικοί οπαδοί (που σίγουρα ο Keenan έχει) θα βρουν να αγαπήσουν. Τα Disillusioned, The Contrarian, TalkTalk και Feathers είναι σίγουρα κάποια από αυτά. Ωστόσο μπορώ να πω με βεβαιότητα πως το album αυτό δεν θα μνημονεύεται ποτέ με τον ίδιο τρόπο που θα μνημονεύονται τα εκπληκτικά "Mer De Noms" και "13th Step".

Μουσικά είναι ξεκάθαρο πως ο Billy Howerdel είναι αυτός που και πάλι έχει τον πρώτο λόγο, αλλά αυτή τη φορά ξεκινά τα κομμάτια από το πιάνο και όχι από την κιθάρα όπως παλιότερα. Αυτό το αμάλγαμα που συνδυάζει Cocteau Twins και Tool, έχοντας ένα έντονο 00s κινηματογραφικό feeling που ουσιαστικά είναι η μουσική των A Perfect Circle, μας έρχεται αυτή τη φορά πιο ήπιο και «ακίνδυνο» από ποτέ. Το ομώνυμο του δίσκου κομμάτι που αναλαμβάνει να σηκώσει την αυλαία είναι ενδεικτικό. Χαμηλό τέμπο και ο Keenan να σιγοτραγουδά. Το δεύτερο, Disillusioned ήταν από τα κομμάτια που κυκλοφόρησαν σαν προπομπός του album. Αν και προσωπικά το βρίσκω και πάλι κάπως νωθρό, είχε γενικά θετική υποδοχή από τους fans καθώς μας δίνει τα πρώτα γνώριμα hooks, με κιθάρες στο βάθος και τα αγαπημένα γυρίσματα της φωνής. Μιας φωνής που όσο μεγαλώνει μάλλον γίνεται καλύτερη. Οι στίχοι πάλι, θα έλεγα πως αποτελούν το πιο στιβαρό χαρτί του album. *"We've become disillusioned . So we run, Towards anything glimmering"*. Το Disillusioned καταφέρνει να βρίσκεται στα highlights του "Eat the Elephant" όπως και το The Contrarian που ακολουθεί. Στην ίδια λογική. Mid tempo, με την φωνητική γραμμή να αποτελεί τη ραχοκοκαλιά του. Θα έλεγα πως θυμίζει τους Nine Inch Nails του "Fragile" αλλά ούτως ή άλλως ανέκαθεν θεωρούσα πως το συγκεκριμένο album ήταν μια καλή αναφορά για τους A Perfect Circle.

Φυσικά, η παραγωγή είναι εξαιρετική. Το ρυθμικό μέρος είναι για σεμινάριο ως συνήθως. Δεν περιμένεις βέβαια κάτι λιγότερο σε αυτό τον τομέα. Το Doomed έχει κυκλοφορήσει από τον Οκτώβρη του 2017 και μοιάζει πως ήταν η πιο ασφαλής επιλογή για πρώτο single, καθώς είναι ότι πιο κοντά στον 00s ήχο της μπάντας, παρουσιάζοντας την πιο δυναμική

πτυχή τους, αλλά δεν θα έλεγα πως είναι και αντιπροσωπευτικό του album. *“Doomed are the poor. Doomed are the peaceful. Doomed are the meek. Doomed are the merciful. For the word is now death. And the word is now without light. The new beatitude:.*

“Fuck the doomed, you're on your own”.

Η στιχουργία του Keenan παρατηρεί και στηλιτεύει το σήμερα. Πότε προβοκάρει και πότε κατακεραυνώνει. Με καυστικό τρόπο παίρνει θέση, τη στιγμή που οι περισσότεροι καλλιτέχνες «χαϊδεύουν ακόμα αυτιά»...

Η προβοκάτσια είναι το αγαπημένο του στοιχείο εξάλλου. Το So Long, and Thanks for All the Fish, θα μπορούσε να είναι κομμάτι... των Coldplay αν είχε λίγο διαφορετική ενορχήστρωση... Το παίρνω λοιπόν σαν προβοκάτσια για να μην ασχοληθώ περισσότερο... Αντίθετα τα TalkTalk και By And Down the River ανήκουν μάλλον στις καλές στιγμές, με το πρώτο να φέρνει στο μυαλό το “13th Step” και το δεύτερο να έχει μια “Dissintegration”- Cure αίσθηση, με τις κιθάρες να καμπανίζουν πάνω από βαθιά πλήκτρα. Το Delicious από την άλλη δεν με ενθουσιάζει και τόσο αν και στο κλείσιμο του επαναφέρει τα έγχορδα (παλιότερα ανήκαν στα ατού της μπάντας) που μπλέκουν με τις κιθάρες, φέρνοντας λίγο σε Smashing Pumpkins.

Τελευταία αξιοσημείωτη στιγμή του album νομίζω πως είναι το Feathers. Πάλι περιστρέφονται γύρω από τον 00s ήχο τους αλλά και πάλι με το πιάνο να οδηγεί. Διάβασα στο Pitchfork πως οι νέοι A Perfect Circle στο νέο album αν δεν είχαν που και που τα ξεσπάσματα στη φωνή του Keenan θα μπορούσες να τους μπερδέψεις με το ριάνο rock των Keane... Δεν θυμάμαι να έχω συμφωνήσει με το Pitchfork έστω σε μισή πρόταση τα τελευταία 10 χρόνια αλλά ίσως και να έχουν δίκιο σε αυτή την περίπτωση. Όσο και να ψάχνω για highlights, νομίζω πως το κάνω με μεγάλη προσπάθεια. Όσο και να αγαπάει κανείς τον ήχο των A Perfect Circle, δεν μπορεί παρά να παραδεχτεί πως αυτή τη φορά οι συνθέσεις έχουν κινηθεί σε χαμηλό επίπεδο. Δύσκολα θα κρατήσουν στον χρόνο όπως οι προκάτοχοί τους και ελάχιστες από αυτές θα διασωθούν. Συνθέσεις όπως τα Orestes, The Hollow, Brena, Weak and Powerless, Blue, The Outsider κτλ βρίσκονται πολλά σκαλιά πιο ψηλά από το σημερινό υλικό και κάνουν πολύ βαριά την κληρονομιά της μπάντας.

Το άθλιο εξώφυλλο βάζει και αυτό μια αρνητική πινελιά.

-5-

Κείμενο: Βασίλης Μπέκας